

De Tao van Waarheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat waarheid betekende
dat men gelijk had.

Dus vochten zij met:
woorden,
meningen,
ideologieën
en overtuigingen
alsof overwinning waarheid kon bewijzen.

Maar hoe harder zij schreeuwden,
hoe verder waarheid leek te verdwijnen.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is waarheid?"

De meester nam hem mee
naar een stille vijver.

"Vertel mij wat je ziet," zei hij.

De leerling keek naar het water.

"Ik zie de lucht, de bomen en mezelf."

Toen gooide de meester een steen in de vijver.

Het water begon direct te bewegen
en het beeld verdween.

"En nu?" vroeg de meester.

"Nu zie ik niets helder meer."

De meester glimlachte zacht.

"Zo werkt ook de geest van de mens."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een drukke stad.

De leerling zag mensen:

discussiëren,
manipuleren,
liegen
en elkaar bestrijden
uit angst om ongelijk te hebben.

Iedereen sprak over waarheid.
Bijna niemand zocht haar werkelijk.

"Waarom liegen mensen zoveel?" vroeg de leerling.

De meester keek naar de menigte.

"Omdat het ego vaak liever comfortabel leeft in illusie
dan nederig in waarheid."

De wind streek zacht langs de straten.

"En hoe vindt een mens waarheid?" vroeg de leerling.

De meester keek naar de heldere hemel
boven alle chaos.

"Niet door harder te schreeuwen."

Hij wees naar de vijver
die langzaam weer tot rust kwam.

"Maar door stil genoeg te worden
om vervorming te herkennen."

De leerling keek naar het kalme water
waarin de wereld opnieuw helder verscheen.

Toen sprak de meester:

"Waarheid heeft geen behoefte
aan manipulatie, lawaai of dwang."

Hij glimlachte zacht.

"Alleen het ego heeft dat."

